

Banaal (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 22 februari 1991

Vandaag heb ik aan tien vriendinnen een kettingbrief verstuurd. 'Je bent gek. Geloof je dat je er ooit een cent van terug ziet?', vroeg m'n dochter. Ja, dat geloof ik. Hoewel ik nog nooit van mijn leven een gulden heb teruggezien van bijvoorbeeld de vredeskettingbrief die we als vredesvrouwen aan het begin van de jaren tachtig over heel de wereld aan elkaar verstuurd, en nooit ook heb ik één van de honderd zoveel ansichtkaarten gezien die me in mijn jeugdjaren bij hoog en bij laag werden beloofd.

Waarom dan nu opnieuw? Gewoon vanwege de banaliteit. Niet de banaliteit van de kettingbrief maar om de banaliteit van gebrek aan geld voor al dat werk dat zo nodig moet gebeuren overal. Om precies te zijn: om het gebrek aan geld voor al dat vrouwenwerk dat wereldwijd met zoveel inspanning gedaan zo gering geschat wordt; dat niet betaald wordt vaak om dat deze samenleving haar geld aan andere zaken verkiest te besteden. Om de banaliteit dat 'onze jongens' zomaar 'per ongeluk' voor twee miljoen de lucht in laten vliegen. Omdat diezelfde jongens uitgerust zijn met de allernieuwste snufjes om de dood in de woestijn te dienen. Goed, je kunt je defensiebelasting weigeren, en ik hoop dat velen dat na het boosaardig schouwspel van de laatste weken zullen doen, maar dan nog.

Ik heb een kettingbrief verstuurd vandaag. Een levenslijntje uitgegoot. De Amerikaanse vrouw die hem begon, schrijft: waarom krijg je straks zo'n tienduizend gulden toegestuurd? Omdat er eens gezegd is: vraag en je zult ontvangen. Mijn tientje heb ik overgemaakt aan een zwarte vrouw. Als ze straks haar duizend tientjes binnen heeft, reist ze af naar haar geboorteland. Andere vrouwen vragen geld voor vrouwenwerk op de Filippijnen en in Brabant. Het mijne is bestemd voor het verbond tussen Israëliische en Palestijnse vrouwen. Stel dat het uitkomt, dat het echt binnenkomt: voor elke vrouw die meedoet tienduizend gulden voor het vrouwenwerk!

Mannen hebben, zo schrijft een vredesvoorman, een fascinatie voor oorlogvoeren. Is dat een excuus? Of is het een ongeneeslijke ziekte? Dan hoop ik dat de dood niet lang op zich laat wachten.

Wanneer gaan vrouwen ervoor zorgen op die plekken te komen waar de pot met geld verdeeld wordt en de beslissingen worden genomen in plaats van zich bezig te houden met kettingbrieven?